

КОНВЕНЦІЯ

між Урядом України і Урядом Італійської Республіки про уникнення подвійного оподаткування доходів і капіталу та попередження податкових ухилень

ДАТА ПІДПИСАННЯ: 26.02.97 р.

ДАТА РАТИФІКАЦІЇ: 17.03.99 р.

ДАТА НАБУТТЯ ЧИННОСТІ: 25.02.2003 р.

Уряд України і Уряд Італійської Республіки,

бажаючи укласти Конвенцію про уникнення подвійного оподаткування доходів і капіталу та попередження податкових ухилень

домовились про таке:

Стаття 1

Особи, до яких застосовується Конвенція

Ця Конвенція застосовується до осіб, які є резидентами однієї або обох Договірних Держав.

Стаття 2

Податки, на які поширюється Конвенція

1. Ця Конвенція поширюється на податки на доходи і на капітал, що стягуються від імені Договірної Держави або її політико-адміністративних підрозділів чи місцевих органів влади незалежно від способу їх стягнення.

2. Податками на доходи і на капітал вважаються всі податки, що стягуються із загального доходу, загальної суми капіталу, або з елементів доходу чи капіталу, включаючи податки на доходи від відчужування рухомого або нерухомого майна та податки на загальну суму заробітної плати або платні, сплачуваних підприємством, а також податки на приріст капіталу.

3. Існуючими податками, на які поширюється ця Конвенція, зокрема, є:

а) в Україні:

(i) податок на прибуток підприємств;

(ii) прибутковий податок з громадян незалежно від того, зібрані вони утриманням у джерела чи ні (надалі "український податок");

б) в Італії:

(i) персональний прибутковий податок;

(ii) корпоративний прибутковий податок;

(iii) місцевий податок на доход;

(iv) податок на чисту вартість підприємства незалежно від того, зібрані вони утриманням у джерела чи ні (надалі "італійський податок").

4. Ця Конвенція поширюється також на будь-які ідентичні або подібні по суті податки, які справляються кожною Договірною Державою після дати підписання цієї Конвенції в доповнення або замість існуючих податків. Компетентні органи Договірних Держав повідомляють один одного про будь-які істотні зміни, що відбуваються в їх законодавствах щодо оподаткування.

Стаття 3 **Загальні визначення**

1. Для цілей цієї Конвенції, якщо із контексту не випливає інше:

a) термін "Україна" означає територію України, її континентальний шельф і її виключну (морську) економічну зону, включаючи будь-яку територію за межами територіального моря України, яка відповідно до міжнародного права визначається або може бути в подальшому визначена за законами України як територія, в межах якої можуть здійснюватись права України стосовно морського дна, надр та їх природних ресурсів;

b) термін "Італія" означає Республіку Італію і включає будь-яку територію за межами територіальних вод Італії, яка відповідно до законів Італії стосовно розвідки і видобутку природних ресурсів може бути визначена як територія, в межах якої можуть здійснюватись права Італії стосовно морського дна і надр та природних ресурсів;

c) терміни "Договірна Держава" і "друга Договірна Держава" означають залежно від контексту Україну або Італію;

d) термін "особа" включає фізичну особу, компанію та будь-яке інше об'єднання осіб;

e) термін "компанія" означає будь-яке корпоративне об'єднання або будь-яку організацію, що розглядається з метою оподаткування як корпоративне об'єднання;

f) терміни "підприємство Договірної Держави" та "підприємство другої Договірної Держави" означають відповідно підприємство, що керується резидентом Договірної Держави, та підприємство, що керується резидентом другої Договірної Держави;

g) термін "міжнародне перевезення" означає будь-яке перевезення морським або повітряним судном, що експлуатується підприємством Договірної Держави, за винятком тих випадків, коли морське або повітряне судно експлуатується виключно між пунктами в другій Договірній Державі;

h) термін "громадянин" означає:

(i) фізичну особу, яка має громадянство Договірної Держави;

(ii) усі юридичні особи, партнерства і асоціації, що одержують свій статус як такий за чинним законодавством Договірної Держави;

i) термін "компетентний орган" означає:

(i) стосовно України - Міністерство фінансів України або його повноважного представника; і

(ii) стосовно Італії- Міністерство фінансів Італії.

2. При застосуванні цієї Конвенції Договірною Державою будь-який термін, не визначений у ній, буде мати те значення, якщо з контексту не випливає інше, яке він має згідно з законодавством цієї Держави щодо податків, на які поширюється ця Конвенція.

Стаття 4 **Резидент**

1. Для цілей цієї Конвенції термін "резидент однієї Договірної Держави" означає особу, яка за законодавством цієї Держави підлягає оподаткуванню в ній на підставі постійного місця проживання, постійного місцеперебування, місця управління, місця реєстрації або будь-якого іншого аналогічного критерію. Але цей термін не включає жодну особу, яка підлягає оподаткуванню в цій Державі лише стосовно доходів із джерел у цій Державі, або стосовно капіталу, що знаходиться в ній.

2. У разі, коли відповідно до положень пункту 1 цієї статті фізична особа є резидентом обох Договірних Держав, її статус визначається таким чином:

а) вона вважається резидентом тієї Договірної Держави, де вона має постійне житло; якщо вона має постійне житло в обох Договірних Державах, вона вважається резидентом тієї Договірної Держави, в якій вона має більш тісні особисті й економічні зв'язки (центр життєвих інтересів);

б) якщо Договірна Держава, в якій особа має центр життєвих інтересів, не може бути визначена або коли вона не має постійного житла в жодній з Договірних Держав, вона вважається резидентом тієї Договірної Держави, де вона звичайно проживає;

в) якщо вона звичайно проживає в обох Договірних Державах або коли вона звичайно не проживає в жодній з них, вона вважається резидентом тієї Договірної Держави, громадянином якої вона є;

г) якщо вона є громадянином обох Договірних Держав або якщо вона не є громадянином жодної з них, компетентні органи Договірних Держав вирішують це питання за взаємною згодою.

3. У разі, коли відповідно до положень пункту 1 цієї статті особа, що не є фізичною особою, є резидентом обох Договірних Держав, вона буде вважатися резидентом тієї Договірної Держави, в якій розміщено її фактичний керівний орган.

Стаття 5 **Постійне представництво**

1. Для цілей цієї Конвенції термін "постійне представництво" означає постійне місце підприємницької діяльності, через яке повністю або частково здійснюється підприємницька діяльність підприємства.

2. Термін "постійне представництво", зокрема, включає:

а) місце управління;

б) відділення;

в) контору;

г) фабрику;

е) майстерню;

ф) шахту, кар'єр або будь-яке інше місце видобутку природних ресурсів;

г) будівельний майданчик, або конструкцію, або монтажний об'єкт, якщо вони існують більше дванадцяти місяців.

3. Термін "постійне представництво" не вважається таким, що включає:

а) використання споруд виключно з метою зберігання, демонстрації або поставки товарів чи виробів, що належать підприємству;

б) утримання запасів товарів або виробів, що належать підприємству, виключно з метою зберігання, демонстрації або поставки;

в) утримання запасів товарів або виробів, що належать підприємству, виключно з метою переробки іншим підприємством;

г) утримання постійного місця підприємницької діяльності виключно з метою закупівлі товарів чи виробів або для збирання інформації для підприємства;

д) утримання постійного місця підприємницької діяльності виключно з метою реклами, надання інформації, для проведення наукових досліджень або для будь-якої подібної діяльності підготовчого чи допоміжного характеру.

4. Особа, яка діє у Договірній Державі від імені підприємства другої Договірної Держави, - інша ніж агент з незалежним статусом, до якого застосовується пункт 5 цієї статті, - повинна вважатись як така, що створює постійне представництво у першій згаданій Державі, якщо вона має і звичайно використовує у цій Державі повноваження укладати контракти від імені підприємства, якщо тільки така діяльність не обмежена купівлею товарів або виробів для підприємства.

5. Підприємство Договірної Держави не розглядається як таке, що має постійне представництво в другій Договірній Державі лише в разі, якщо воно здійснює підприємницьку діяльність у цій другій Державі через брокера, комісіонера чи будь-якого іншого агента з незалежним статусом за умови, що ці особи діють у межах своєї звичайної діяльності.

6. Той факт, що компанія, яка є резидентом Договірної Держави, контролює чи контролюється компанією, що є резидентом другої Договірної Держави або яка здійснює підприємницьку діяльність у цій другій Державі (через постійне представництво або будь-яким іншим чином), сам по собі не перетворює одну з цих компаній у постійне представництво другої.

Стаття 6

Доходи від нерухомого майна

1. Доходи, що одержуються резидентом Договірної Держави від нерухомого майна (включаючи доходи від сільського і лісового господарства), яке розташоване в другій Договірній Державі, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.

2. Термін "нерухоме майно" повинен мати те значення, яке він має у законодавстві Договірної Держави, в якій розташоване майно, що розглядається. Цей термін повинен у будь-якому випадку включати майно, допоміжне щодо нерухомого майна, худобу і обладнання, яке використовується в сільському і лісовому господарстві, права, до яких застосовуються положення загального права щодо земельної власності. Узуфрукт нерухомого майна і права на перемінні або фіксовані платежі як

компенсація за розробку або право на розробку мінеральних запасів, джерел та інших природних ресурсів також розглядається як "нерухоме майно". Морські і повітряні судна не вважаються нерухомим майном.

3. Положення пункту 1 цієї статті будуть застосовуватись до доходів, що одержуються від прямого використання, здавання в оренду або використання нерухомого майна у будь-якій іншій формі.

4. Положення пунктів 1 і 3 цієї статті застосовуються також до доходів від нерухомого майна підприємства і до доходів від нерухомого майна, що використовується для здійснення незалежних особистих послуг.

Стаття 7

Прибуток від підприємницької діяльності

1. Прибуток підприємства Договірної Держави оподатковується лише в цій Державі, якщо тільки це підприємство не здійснює підприємницьку діяльність у другій Договірній Державі через розташоване в ній постійне представництво. Якщо підприємство здійснює підприємницьку діяльність таким чином, то прибуток підприємства може оподатковуватись у другій Державі, але тільки стосовно тієї частини, яка стосується цього постійного представництва.

2. З урахуванням положень пункту 3 цієї статті, якщо підприємство Договірної Держави здійснює підприємницьку діяльність у другій Договірній Державі через розташоване там постійне представництво, то в кожній Договірній Державі до такого постійного представництва відноситься прибуток, який воно могло б одержати, якби було окремим і самостійним підприємством, зайнятим такою ж або аналогічною діяльністю за таких же або аналогічних умов і діяло цілком незалежно від підприємства, постійним представництвом якого воно є.

3. При визначенні прибутку постійного представництва допускається віднімання витрат, понесених для цілей постійного представництва, включаючи управлінські та загальноадміністративні витрати, понесені таким чином, як у Державі, де розташоване постійне представництво, так і за її межами. Однак такі вирахування не дозволяються стосовно сум, що сплачуються (інакше, ніж покриття витрат, що дійсно мали місце) постійним представництвом підприємству або будь-якому іншому його підрозділу як роялті, гонорар або інші подібні платежі за користування патентами або іншими правами, або як комісійні за надані особливі послуги чи управління, чи, виключаючи банки, як проценти за позику, надану підприємством постійному представництву.

4. В міру того, як визначення у Договірній Державі відповідно до її законодавства прибутку, що стосується постійного представництва, на базі пропорційного розподілу загальної суми прибутку підприємства його різним підрозділам, є звичайною практикою, ніщо в пункті 2 цієї статті не буде перешкоджати цій Договірній Державі визначати оподатковуваний прибуток шляхом такого розподілу, як це диктується практикою; обраний спосіб розподілу, однак, повинен бути таким, що його результат буде у відповідності до принципів, що містяться у цій статті.

5. Ніякий прибуток не відноситься до постійного представництва на підставі звичайної закупівлі постійним представництвом товарів або виробів для підприємства.

6. Для цілей попередніх пунктів прибуток, що відноситься до постійного представництва, визначається щорічно одним і тим же методом, якщо тільки немає достатньої і вагомої причини для його зміни.

7. Якщо прибуток включає види доходів, які розглядаються окремо в інших статтях цієї Конвенції, положення цих статей не будуть зачіпатися положеннями цієї статті.

Стаття 8

Міжнародний транспорт

1. Прибутки, одержані підприємством Договірної Держави від експлуатації морських або повітряних суден у міжнародних перевезеннях, будуть оподатковуватись лише в цій Державі.

2. Положення пункту 1 будуть також застосовуватись до прибутків від участі у пулі, спільному підприємстві або міжнародному експлуатаційному агентстві.

Стаття 9

Асоційовані підприємства

У разі, коли:

a) підприємство Договірної Держави прямо або посередньо бере участь у керівництві, контролі або капіталі підприємства другої Договірної Держави, або

b) одні й ті ж особи прямо або посередньо беруть участь у керівництві, контролі або капіталі підприємства однієї Договірної Держави і підприємства другої Договірної Держави,

і в кожному випадку між двома підприємствами в їх комерційних і фінансових взаємовідносинах створюються або встановлюються умови, відмінні від тих, які мали б місце між двома незалежними підприємствами, тоді будь-який прибуток, який міг би бути нарахований одному з них, але з причин наявності цих умов не був йому нарахований, може бути включений Договірною Державою до прибутку цього підприємства і відповідно оподаткований.

Стаття 10

Дивіденди

1. Дивіденди, що сплачуються компанією, яка є резидентом Договірної Держави, резиденту другої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.

2. Однак такі дивіденди можуть також оподатковуватись у Договірній Державі, резидентом якої є компанія, що сплачує дивіденди, і відповідно до законодавства цієї Держави, але якщо одержувач фактично має право на дивіденди, то податок, що стягується, не повинен перевищувати:

a) 5 відсотків валової суми дивідендів, якщо право на дивіденди фактично має компанія (на відміну від партнерства) і ця компанія є власником принаймні 20 відсотків капіталу компанії, яка сплачує дивіденди;

b) 15 відсотків валової суми дивідендів у всіх інших випадках.

Компетентні органи Договірних Держав за взаємною згодою встановлять порядок застосування таких обмежень.

Цей пункт не зачіпає оподаткування компанії стосовно прибутків, із яких виплачуються дивіденди.

3. Термін "дивіденди" при використанні в цій статті означає доход від акцій чи інших прав, які не є борговими вимогами, що дають право на участь у прибутку, також як доход від інших корпоративних прав, який підлягає такому ж оподаткуванню, як доходи від акцій відповідно до податкового законодавства Держави, резидентом якої є компанія, що розподіляє прибуток.

4. Положення пунктів 1 і 2 цієї статті не застосовуються, якщо особа, що фактично має право на дивіденди, яка є резидентом Договірної Держави, здійснює підприємницьку діяльність у другій Договірній Державі, резидентом якої є компанія, що сплачує дивіденди, через розташоване в ній постійне представництво, або надає в цій другій Державі незалежні особисті послуги з розташованої в ній постійної бази, і холдинг, стосовно якого сплачуються дивіденди, дійсно відноситься до таких постійного представництва або постійної бази. В такому випадку такі види доходів оподатковуються у цій другій Договірній Державі відповідно до її власного законодавства.

5. У разі, коли компанія, яка є резидентом однієї Договірної Держави, одержує прибуток або доходи з другої Договірної Держави, ця друга Держава не може стягувати будь-яких податків на дивіденди, що сплачуються компанією, за винятком, коли ці дивіденди сплачуються резиденту цієї другої Держави, або якщо холдинг, стосовно якого сплачуються дивіденди, дійсно відноситься до постійного представництва або постійної бази, розташованих у цій другій Державі, і не може оподатковувати нерозподілений прибуток компанії, навіть якщо дивіденди сплачуються або нерозподілений прибуток складається повністю або частково з прибутку або доходу, що утворюються у цій другій Державі.

Стаття 11 **Проценти**

1. Проценти, що виникають у Договірній Державі і сплачуються резиденту другої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.

2. Однак такі проценти можуть також оподатковуватись у тій Договірній Державі, в якій вони виникають, і відповідно до законодавства цієї Держави, але якщо одержувач фактично має право на проценти, податок, що стягується, не повинен перевищувати 10 відсотків від валової суми процентів. Компетентні органи Договірних Держав за взаємною згодою встановлюють спосіб застосування такого обмеження.

3. Незважаючи на положення пункту 2, проценти, що виникають у Договірній Державі, будуть звільнятися від оподаткування у цій Державі, якщо:

а) платником процентів є Уряд цієї Договірної Держави або її місцевий орган влади; або

б) проценти сплачуються Уряду другої Договірної Держави або її місцевому органу влади, або будь-якому агентству або органу (включаючи фінансові установи), який є повною власністю цієї другої Договірної Держави або її місцевого органу влади; або

в) проценти сплачуються будь-якому іншому агентству або органу (включаючи фінансові установи), за позичку, яку було зроблено на виконання угоди, укладеної між Урядами Договірних Держав.

4. Термін "проценти" при використанні в цій статті означає доход від урядових цінних паперів, облігацій або боргових вимог, незалежно від іпотечного забезпечення і незалежно від права на участь у прибутках, боргових вимог будь-якого виду, так само як і усі інші доходи, прирівняні податковим законодавством Держави, в якій вони виникають, до доходів, отримуваних від надання грошей у позичку.

5. Положення пунктів 1 і 2 цієї статті не застосовуються, якщо особа, що фактично має право на проценти, яка є резидентом однієї Договірної Держави, здійснює підприємницьку діяльність у другій Договірній Державі, в якій виникають проценти, через розташоване там постійне представництво або надає в цій другій Державі незалежні особисті послуги з розташованої там постійної бази, і боргова вимога, на підставі якої сплачуються проценти, дійсно відноситься до такого постійного

представництва або постійної бази. У такому випадку проценти оподатковуються у цій іншій Державі відповідно до її власного законодавства.

6. Вважається, що проценти виникають у Договірній Державі, якщо платником є сама Держава, її політико-адміністративний підрозділ, місцеві органи влади або резидент цієї Держави. Якщо, проте, особа, що сплачує проценти, незалежно від того, є вона резидентом Договірної Держави чи ні, має в Договірній Державі постійне представництво або постійну базу, у зв'язку з якими виникла заборгованість, по якій сплачуються проценти, і витрати по сплаті цих процентів несе постійне представництво або постійна база, то вважається, що такі проценти виникають у Державі, в якій розташоване постійне представництво або постійна база.

7. Якщо з причин особливих відносин між платником і особою, яка фактично має право на проценти, або між ними обома і будь-якою третьою особою, сума сплачуваних процентів, що стосується боргової вимоги, на підставі якої вона сплачується, перевищує з будь-яких причин суму, яка була б погоджена між платником і особою, яка фактично має право на одержання процентів, за відсутності таких відносин, положення цієї статті будуть застосовуватись тільки до останньої згаданої суми процентів. У такому випадку надмірна частина платежу, як і раніше, підлягає оподаткуванню відповідно до законодавства кожної Договірної Держави з належним урахуванням інших положень цієї Конвенції.

Стаття 12 **Роялті**

1. Роялті, які виникають у Договірній Державі і сплачуються резиденту другої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій другій Договірній Державі.

2. Однак такі роялті можуть також оподатковуватись у Договірній Державі, в якій вони виникають, і відповідно до законодавства цієї Держави, але якщо одержувач фактично має право на роялті, податок, що визначається таким чином, не може перевищувати 7 відсотків валової суми роялті.

Компетентні органи Договірних Держав за взаємною згодою встановлюють спосіб застосування такого обмеження.

3. Термін "роялті" при використанні в цій статті означає платежі будь-якого виду, що одержуються як відшкодування за користування або за надання права користування будь-яким авторським правом на літературні твори, твори мистецтва або науки, включаючи кінематографічні фільми, будь-які фільми або плівки для радіомовлення чи телебачення, будь-які патенти, торгові марки, дизайн або модель, план, таємну формулу або процес, або за користування, або за інформацію, що стосується промислового, комерційного або наукового досвіду.

4. Положення пунктів 1 і 2 цієї статті не застосовуються, якщо фактичний власник роялті, який є резидентом однієї Договірної Держави, проводить підприємницьку діяльність у другій Договірній Державі, в якій виникають роялті, через розташоване там постійне представництво, або надає в цій другій Державі незалежні особисті послуги з розташованої там постійної бази, і право або майно, стосовно яких сплачуються роялті, дійсно пов'язані з цим постійним представництвом чи постійною базою. У такому випадку роялті оподатковуються у цій іншій Договірній Державі відповідно до її власного законодавства.

5. Вважається, що роялті виникають у Договірній Державі, якщо платником є сама Держава, її політико-адміністративний підрозділ, місцеві органи влади або резидент цієї Держави. Якщо, проте, особа, що сплачує роялті, незалежно від того, є вона резидентом Договірної Держави чи ні, має у Договірній Державі постійне представництво або постійну базу, і право або майно, стосовно яких виникло зобов'язання сплатити роялті, дійсно пов'язані з цим постійним представництвом чи

постійною базою, і витрати по сплаті цих роялті несе постійне представництво або постійна база, то вважається, що такі роялті виникають у Державі, в якій розташоване постійне представництво або постійна база.

6. Якщо з причин особливих відносин між платником і фактичним власником, або між ними обома і будь-якою третьою особою, сума роялті, яка відноситься до використання, права або інформації, на підставі яких вони сплачуються, перевищує, з будь-яких причин, суму, яка була б узгоджена між платником і фактичним власником за відсутності таких відносин, положення цієї статті будуть застосовуватись тільки до останньої згаданої суми. У цьому випадку надмірна частина платежу, як і раніше, підлягає оподаткуванню відповідно до законодавства кожної Договірної Держави, з належним урахуванням інших положень цієї Конвенції.

Стаття 13

Доходи від відчужування майна

1. Доходи від відчужування нерухомого майна, як воно визначено у пункті 2 статті 6 цієї Конвенції, можуть оподатковуватись у тій Договірній Державі, в якій воно розташоване.

2. Доходи, одержувані резидентом Договірної Держави від відчужування:

а) акцій, інших ніж ті акції, що котируються на визнаній фондовій біржі, які одержують свою вартість прямо або посередньо від нерухомого майна, розташованого в другій Договірній Державі; або

б) паїв у партнерстві, активи якого складаються з нерухомого майна, розташованого в другій Договірній Державі, або з акцій, як вони визначені в підпункті а) вище, можуть оподатковуватись у цій другій Договірній Державі.

3. Доходи від відчужування рухомого майна, що формує частину комерційного майна постійного представництва, яке підприємство Договірної Держави має в другій Договірній Державі, або рухомого майна, яке відноситься до постійної бази, регулярно доступної резиденту Договірної Держави в другій Договірній Державі для цілей надання незалежних особистих послуг, які включають такі доходи від відчужування такого постійного представництва (окремо чи в сукупності з цілим підприємством) або такої постійної бази, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.

4. Доходи від відчужування морських або повітряних суден, що експлуатуються в міжнародних перевезеннях, або рухомого майна, що відноситься до експлуатації таких морських або повітряних суден, оподатковуються тільки у Договірній Державі, резидентом якої є підприємство.

5. Доходи від відчужування будь-якого майна, іншого ніж те, про яке йдеться у пунктах 1, 2, 3 і 4 цієї статті, оподатковуються тільки в Договірній Державі, резидентом якої є особа, що відчужує майно.

Стаття 14

Незалежні особисті послуги

1. Доход, що одержується резидентом Договірної Держави від надання професійних послуг чи іншої діяльності незалежного характеру, оподатковується тільки у цій Державі, за винятком випадку, коли він володіє регулярно доступною постійною базою в другій Договірній Державі з метою проведення цієї діяльності. Якщо у нього є така постійна база, доход може оподатковуватись у другій Договірній Державі, але тільки в тій частині, що відноситься до цієї постійної бази.

2. Термін "професійні послуги" включає, зокрема, незалежну наукову, літературну, артистичну, художню, освітню або викладацьку діяльність, так само, як і незалежну діяльність лікарів, адвокатів, інженерів, архітекторів, стоматологів і бухгалтерів.

Стаття 15

Залежні особисті послуги

1. З урахуванням положень статей 16, 18, 19, 20 і 21 цієї Конвенції платня, заробітна плата та інші подібні винагороди, що одержуються резидентом Договірної Держави у зв'язку з роботою за наймом, оподатковуються тільки в цій Державі, якщо тільки робота за наймом не здійснюється в другій Договірній Державі. Якщо робота за наймом здійснюється таким чином, отримана винагорода може оподатковуватись у цій другій Державі.

2. Незважаючи на положення пункту 1 цієї статті, винагорода, що одержується резидентом Договірної Держави у зв'язку з роботою за наймом, яка здійснюється в другій Договірній Державі, оподатковується тільки в першій згаданій Державі, якщо:

а) одержувач перебуває в другій Державі протягом періоду або періодів, що не перевищують у сукупності 183 днів протягом будь-якого дванадцятимісячного періоду, що починається або закінчується у відповідному податковому році; і

б) винагорода сплачується наймачем або від імені наймача, який не є резидентом другої Держави; і

в) витрати по сплаті винагород не несуть постійне представництво або постійна база, які наймач має в другій Державі.

3. Незважаючи на попередні положення цієї статті, винагорода, що одержується у зв'язку з роботою за наймом, яка здійснюється на борту морського або повітряного судна, що експлуатується в міжнародних перевезеннях, може оподатковуватись у Договірній Державі, резидентом якої є підприємство, що експлуатує морське або повітряне судно.

Стаття 16

Гонорари директорів

Гонорари директорів та інші аналогічні винагороди, які одержуються резидентом Договірної Держави як членом ради директорів компанії, яка є резидентом другої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.

Стаття 17

Артисти і спортсмени

1. Незважаючи на положення статей 14 і 15 цієї Конвенції, доход, що одержується резидентом Договірної Держави як працівником мистецтва, таким як артист театру, кіно, радіо чи телебачення, або музикантом, або як спортсменом від його особистої діяльності, що здійснюється у другій Договірній Державі, може оподатковуватись у цій другій Державі.

2. Якщо доход від особистої діяльності, що здійснюється працівником мистецтва або спортсменом у такій своїй якості, нараховується не самому працівнику мистецтва чи спортсмену, а іншій особі, цей доход може, незалежно від положень статей 7, 14 і 15 цієї Конвенції, оподатковуватись у Договірній Державі, в якій здійснюється діяльність працівника мистецтва чи спортсмена.

3. Незважаючи на положення пунктів 1 і 2, доход, вказаний у цій статті, буде звільнений від оподаткування у Договірній Державі, в якій діяльність артиста або спортсмена здійснюється, якщо така діяльність повністю фінансується за рахунок суспільних фондів обох Держав, або якщо ця діяльність виконується на підставі угоди про культурне співробітництво, укладеної між Договірними Державами.

Стаття 18

Пенсії

1. Відповідно до положень пункту 2 статті 19 цієї Конвенції пенсії та інші подібні винагороди, що сплачуються резиденту Договірної Держави з огляду на минулу роботу, та будь-яка рента, що виплачується такому резиденту, підлягають оподаткуванню тільки в цій Державі.

2. Термін "рента" означає встановлену суму, що сплачується фізичній особі періодично у зазначені терміни протягом строку життя чи протягом визначеного або встановленого періоду часу згідно із зобов'язаннями здійснювати платежі в обмін на адекватну та повну компенсацію у грошовій чи іншій формі.

3. Незважаючи на положення пункту 1, пенсії та інші подібні винагороди, а також будь-яка рента, що сплачуються за державним пенсійним забезпеченням, які є частиною системи соціального забезпечення Договірної Держави, її політико-адміністративного підрозділу або місцевого органу влади, підлягають оподаткуванню тільки в цій Державі.

Стаття 19

Державна служба

1. а) Винагорода, інша ніж пенсія, що сплачується Договірною Державою, або її політико-адміністративним підрозділом, або місцевим органом влади фізичній особі за службу, що здійснюється для цієї Держави або підрозділу, або органу влади, оподатковується тільки у цій Державі;

б) Незважаючи на положення підпункту а) цього пункту, така винагорода оподатковується тільки в другій Договірній Державі, якщо служба здійснюється у цій Державі і фізична особа є резидентом цієї Держави, яка:

(і) є громадянином цієї Держави; або

(ii) не стала резидентом цієї Держави тільки з метою здійснення служби.

2. а) Будь-яка пенсія, що виплачується безпосередньо Договірною Державою або її політико-адміністративним підрозділом, або місцевим органом влади, або із створених ними фондів фізичній особі за службу, що здійснюється для цієї Держави, або підрозділу, або органу влади, оподатковується тільки в цій Державі;

б) Незважаючи на положення підпункту а) цього пункту, така пенсія буде оподатковуватись тільки в другій Договірній Державі, якщо фізична особа є резидентом і громадянином цієї Держави.

3. Положення статей 15, 16 і 18 цієї Конвенції будуть застосовуватись до винагород і пенсій стосовно служби, що здійснюється у зв'язку з проведенням підприємницької діяльності Договірною Державою, або її політико-адміністративним підрозділом, або місцевим органом влади.

Стаття 20

Професори та викладачі

1. Професор або викладач, що тимчасово відвідує Договірну Державу протягом періоду, який не перевищує двох років, з метою викладання або проведення досліджень в університеті, коледжі, школі або в іншому навчальному закладі і який на даний час є або безпосередньо напередодні свого відвідування був резидентом другої Договірної Держави, повинен звільнитись від оподаткування у першій згаданій Договірній Державі стосовно винагороди за таке викладання або дослідження.

2. Ця стаття не повинна поширюватись на доход від досліджень, якщо такі дослідження здійснюються не в суспільних інтересах, а головним чином для власного зиску окремої особи чи окремих осіб.

Стаття 21

Студенти

1. Платежі, що одержуються студентом або стажувальником, який є або був безпосередньо до приїзду в Договірну Державу резидентом другої Договірної Держави і який перебуває у першій згаданій Державі виключно з метою навчання або одержання освіти, і призначені для проживання, навчання або одержання освіти, не оподатковуються в першій згаданій Державі, якщо джерела цих платежів знаходяться за межами цієї Держави.

2. Доход, що одержується студентом або стажувальником, про якого йдеться у пункті 1, у зв'язку з особистою діяльністю, буде звільнений від оподаткування у Договірній Державі, в якій він перебуває, за умови, що така діяльність складає частину його навчання чи професійної підготовки.

Стаття 22

Інші доходи

1. Види доходів резидента Договірної Держави, незалежно від джерела їх виникнення, про які не йдеться у попередніх статтях цієї Конвенції, будуть оподатковуватись тільки у цій Державі.

2. Положення пункту 1 цієї статті не застосовуються до доходів інших, ніж доходи від нерухомого майна, визначеного в пункті 2 статті 6 цієї Конвенції, якщо одержувач таких доходів є резидентом Договірної Держави, здійснює підприємницьку діяльність у другій Договірній Державі через розташоване в ній постійне представництво або надає в цій другій Державі незалежні особисті послуги через розташовану там постійну базу, і право або майно, у зв'язку з яким одержано доход, дійсно пов'язані з таким постійним представництвом або постійною базою. В такому випадку види доходів оподатковуються у цій другій Договірній Державі згідно з її власним законодавством.

Стаття 23

Капітал

1. Капітал, представлений нерухомим майном, про яке йдеться у статті 6, що є власністю резидента Договірної Держави і розташоване в другій Договірній Державі, може оподатковуватись у цій другій Державі.
2. Капітал, представлений рухомим майном, що є частиною комерційного майна постійного представництва, яке підприємство Договірної Держави має в другій Договірній Державі, або рухомим майном, пов'язаним з постійною базою, доступною резиденту Договірної Держави в другій Договірній Державі з метою надання незалежних особистих послуг, може оподатковуватись у цій другій Державі.
3. Капітал, представлений морськими та повітряними судами, що експлуатуються у міжнародних перевезеннях, а також рухомим майном, пов'язаним з експлуатацією цих морських та повітряних суден, оподатковується тільки в Договірній Державі, в якій розташований фактичний керівний орган підприємства.
4. Усі інші елементи капіталу резидента Договірної Держави оподатковуються тільки у цій Державі.

Стаття 24

Уникнення подвійного оподаткування

1. Сторони домовились, що уникнення подвійного оподаткування буде здійснюватись відповідно до таких пунктів цієї статті:

2. В Україні:

а) З урахуванням положень законодавства України, що

стосуються звільнення податку, сплаченого на території за межами України (які не будуть суперечити головним принципам цього пункту), на італійський податок, що сплачується за законодавством Італії, та відповідно до цієї Конвенції прямо або шляхом вирахування, на прибуток, доходи з джерел, розташованих в Італії, або на капітал, що підлягає оподаткуванню, розташований в Італії, дозволяється кредит проти будь-якого українського податку, обчислюваного стосовно того ж прибутку, доходу або капіталу. Кредит, що надається таким чином, не буде перевищувати італійський податок, підрахований стосовно прибутків, доходів або капіталу, що підлягають оподаткуванню відповідно до податкового законодавства України;

б) Ці вирахування в будь-якому випадку не повинні перевищувати тієї частини податку з доходу або податку з капіталу, як було підраховано до надання вирахування, яка стосується доходу або капіталу, що можуть оподатковуватись в Україні, залежно від обставин.

3. В Італії:

а) Якщо резидент Італії володіє видами доходів, які оподатковуються в Україні, Італія при визначенні своїх податків на доходи, що викладені в статті 2 цієї Конвенції, може включати в базу, на яку ці податки накладені, згадані види доходів, якщо у цій Конвенції не передбачені спеціальні положення іншого змісту.

У такому разі Італія повинна відрахувати із нарахованих таким чином податків податок на доход, що сплачується в Україні, але у сумі, що не перевищує тієї частини вищезгаданого італійського податку, яку ці види доходів вносять до загального доходу.

Однак жодне вирахування не буде надано, якщо вид доходу в Італії підлягає кінцевому утриманню податку на прохання отримувача згаданого доходу відповідно до законодавства Італії;

б) Якщо резидент Італії володіє видами капіталу, які згідно з положеннями Конвенції можуть оподатковуватись в Україні, на податок на капітал, сплачений в Україні, буде дозволено кредит проти італійського податку на ці види капіталу. Кредит, однак, не повинен перевищувати тієї частини італійського податку, яку ці види капіталу вносять у загальний податок на капітал.

Стаття 25 **Недискримінація**

1. Громадяни Договірної Держави не підлягатимуть у другій Договірній Державі будь-якому оподаткуванню або пов'язаному з ним зобов'язанню, іншому або більш обтяжливому, ніж оподаткування і пов'язані з ним зобов'язання, яким піддаються або можуть піддаватися громадяни цієї другої Держави за тих же обставин. Це положення також застосовується, незважаючи на положення статті 1, до фізичних осіб, які не є резидентами однієї або обох Договірних Держав.

2. Оподаткування постійного представництва, яке підприємство Договірної Держави має в другій Договірній Державі, не буде менш сприятливим у цій другій Державі, ніж оподаткування підприємств цієї другої Держави, які здійснюють подібну діяльність. Ці положення не повинні тлумачитись як такі, що зобов'язують Договірну Державу надавати резидентам другої Договірної Держави будь-які персональні пільги, звільнення або зменшення податків з причин громадянського статусу чи сімейних обставин, які вона надає своїм власним резидентам.

3. За винятком випадків, коли застосовуються положення статті 9, пункту 6 статті 11 або пункту 4 статті 12 чи відповідно до положень пункту 5 статті 12 цієї Конвенції, проценти, роялті та інші виплати, що сплачуються підприємством Договірної Держави резиденту другої Договірної Держави, з метою визначення оподатковуваного прибутку такого підприємства повинні обчислюватись за таких же умов, за яких вони б сплачувались резиденту першої згаданої Держави. Таким же чином будь-які борги підприємства однієї Договірної Держави резиденту другої Договірної Держави повинні, з метою визначення оподатковуваного капіталу цього підприємства, підлягати вирахуванням за таких же умов, що й борги резидента першої згаданої Держави.

Однак положення, згадані у попередніх пунктах цієї статті, не будуть обмежувати застосування внутрішніх положень щодо попередження фіскальних ухилень та ухилень від сплати податку.

4. Підприємства Договірної Держави, капітал яких повністю або частково належить або контролюється прямо чи посередньо одним або кількома резидентами другої Договірної Держави, не будуть піддаватися в першій згаданій Державі будь-якому оподаткуванню або пов'язаному з ним зобов'язанню, яке є іншим або більш обтяжливим, ніж оподаткування і пов'язані з ним зобов'язання, яким піддаються або можуть піддаватися інші подібні підприємства першої згаданої Держави.

5. Положення цієї статті застосовуються до податків, на які поширюється ця Конвенція.

Стаття 26

Процедура взаємного узгодження

1. Якщо резидент Договірної Держави вважає, що дії однієї або обох Договірних Держав призводять або призведуть до його оподаткування не у відповідності до положень цієї Конвенції, він може, незалежно від засобів захисту, передбачених національним законодавством цих Держав, подати свій випадок до компетентних органів Договірної Держави, резидентом якої він є, або якщо його випадок підпадає під дію пункту 1 статті 25, тієї Договірної Держави, громадянином якої він є. Справа повинна бути подана протягом двох років з моменту першого повідомлення про дію, яка призводить до оподаткування, що не відповідає положенням Конвенції.
2. Компетентний орган прагнучим, якщо він вважатиме заперечення обґрунтованим і якщо він сам не в змозі дійти до задовільного рішення, вирішити випадок за взаємною згодою з компетентним органом другої Договірної Держави з метою уникнення оподаткування, яке не відповідає Конвенції.
3. Компетентні органи Договірних Держав прагнутимуть вирішувати за взаємною згодою питання щодо будь-яких труднощів або сумнівів, що виникають при тлумаченні або застосуванні Конвенції.
4. Компетентні органи Договірних Держав можуть вступати в прямі контакти один з одним з метою досягнення згоди в розумінні попередніх пунктів. Якщо для досягнення згоди потрібний усний обмін думками, то такий обмін може відбутися через комісію, що складається з представників компетентних органів Договірних Держав.

Стаття 27

Обмін інформацією

1. Компетентні органи Договірних Держав обмінюються інформацією, необхідною для виконання положень цієї Конвенції або національних законодавств Договірних Держав, що стосуються податків, на які поширюється Конвенція, тією мірою, в якій оподаткування не суперечить цій Конвенції, зокрема, щоб попереджувати шахрайство та полегшувати застосування встановлених законом положень проти легальних ухилень. Обмін інформацією не обмежується статтею 1. Будь-яка інформація, одержана Договірною Державою, буде вважатися конфіденційною таким же чином, як і інформація, що одержана у межах національного законодавства цієї Держави, і буде розкрита тільки особам або органам (включаючи суди і адміністративні органи), які займаються оцінкою або стягненням, примусовим стягненням або судовим переслідуванням, або розглядом апеляцій стосовно податків, на які поширюється ця Конвенція. Такі особи чи органи будуть використовувати інформацію тільки з цією метою. Вони можуть розкривати інформацію в ході відкритого судового засідання або при прийнятті юридичних рішень.
2. У жодному випадку положення пункту 1 цієї статті не будуть тлумачитись як такі, що покладають на компетентні органи однієї або другої Договірної Держави зобов'язання:
 - а) здійснювати адміністративні заходи, такі, що відрізняються від законів або адміністративної практики цієї або другої Договірної Держави;
 - б) надавати інформацію, яку неможливо одержати за законодавством або в ході звичайної адміністративної практики цієї або другої Договірної Держави;
 - в) надавати інформацію, яка розкриває будь-яку торговельну, підприємницьку, промислову, комерційну або професійну таємницю або торговельний процес, або інформацію, розкриття якої може зашкодити громадському порядку.

Стаття 28

Дипломатичні агенти і консульські службовці

Ніщо у цій Конвенції не буде впливати на податкові привілеї дипломатичних агентів або консульських службовців, наданих за загальними нормами міжнародного права або відповідно до положень спеціальних угод.

Стаття 29

Відшкодування

1. Податки, що утримуються у джерела в Договірній Державі, відшкодовуються за вимогою платника податків або Держави, резидентом якої він є, якщо порушується право стягнення вказаних податків у відповідності до положень цієї Конвенції.

2. Вимога про відшкодування, яка повинна подаватися у межах часу, передбачених законом Договірної Держави, що повинна здійснити відшкодування, повинна супроводжуватись офіційним сертифікатом Договірної Держави, резидентом якої є той, хто сплачує податки, що підтверджує існуючі умови, необхідні для одержання права на застосування пільг, передбачених цією Конвенцією.

3. Компетентні органи Договірних Держав на підставі взаємного узгодження повинні визначити спосіб застосування цієї статті у відповідності до положень статті 26 цієї Конвенції.

Стаття 30

Набуття чинності

1. Ця Конвенція буде ратифікована і обмін ратифікаційними інструментами відбудеться ... якнайшвидше.

2. Конвенція повинна набути чинності на дату обміну ратифікаційними документами, і її положення повинні мати чинність:

a) стосовно податків, що утримуються у джерела, до сум, одержаних з або після 1 січня 1995 року;

b) стосовно інших податків на доход або на капітал до податків, що справляються за будь-який оподатковуваний період, що починається з або після 1995 року.

3. Вимоги на повернення податку або кредити, які виникають відповідно до цієї Конвенції, стосовно будь-якого податку, що підлягає до сплати резидентами будь-якої Договірної Держави, які стосуються періодів, що починаються з або після 1 січня 1995 року і до набуття чинності цією Конвенцією, повинні бути пред'явлені протягом двох років з дати набуття чинності цією Конвенцією або з дати стягнення податку, при цьому перевага надається більш пізній даті.

4. З дати, коли ця Конвенція набуває чинності, Конвенція між Урядом СРСР і Урядом Італії про уникнення подвійного оподаткування доходів, підписана у Римі 26 лютого 1985 року, припиняє свою чинність у стосунках між Україною і Італією.

Стаття 31

Завершення чинності

Ця Конвенція залишається чинною до її припинення однією з Договірних Держав. Кожна з Договірних Держав може припинити чинність Конвенції через дипломатичні канали, направляючи повідомлення про припинення не менш ніж за шість місяців до кінця будь-якого календарного року після закінчення періоду у п'ять років з дня набуття Конвенцією чинності. У такому випадку чинність Конвенції буде припинено:

- а) стосовно податків, що утримуються у джерела, до сум, які стягуються з або після 1 січня календарного року, наступного за роком подачі повідомлення;
- б) стосовно інших податків на доход або на капітал до податків, що справляються за будь-який оподатковуваний період, що починається з або після 1 січня календарного року, наступного за роком подачі повідомлення.

На засвідчення чого ті, що нижче підписалися, відповідним чином на те уповноважені, підписали цю Конвенцію.

Вчинено у двох примірниках у м. Києві лютого 26 дня 1997 року англійською, українською та італійською мовами, усі тексти автентичні, у разі сумнівів перевага надається англійському тексту.

**За Уряд
України**

**За Уряд
Італійської Республіки**

ДОДАТКОВИЙ ПРОТОКОЛ

до Конвенції між Урядом України та Урядом Італійської Республіки про уникнення подвійного оподаткування доходів і капіталу та попередження податкових ухилень

Під час підписання Конвенції про уникнення подвійного оподаткування доходів і капіталу та попередження податкових ухилень, що була укладена цього дня між Урядом України і Урядом Італійської Республіки, ті, що нижче підписалися, домовились про те, що викладені нижче положення повинні становити невід'ємну частину Конвенції.

Зрозуміло, що:

1. Стосовно пункту 3 статті 5, якщо склад підприємства Договірної Держави використовується у другій Договірній Державі для продажу виробів або товарів, то такий склад повинен вважатися постійним представництвом цього підприємства.

2. Стосовно пункту 3 статті 7 термін "витрати, понесені для цілей постійного представництва" означає витрати, які прямо пов'язані з діяльністю постійного представництва.

3. Стосовно статті 8 прибутки від експлуатації морських або повітряних суден у міжнародних перевезеннях включають:

а) доходи від оренди порожніх морських або повітряних суден; і

б) прибутки, одержувані від використання, утримання або здавання в оренду контейнерів (включаючи трейлери і супутнє устаткування для транспортування контейнерів), що використовуються для перевезення товарів чи виробів,

де така оренда або таке використання, залежно від випадку, є побічним стосовно експлуатації морського або повітряного судна у міжнародних перевезеннях.

4. Стосовно статті 9, якщо перерахунок було зроблено однією з Договірних Держав стосовно особи, друга Договірна Держава повинна зробити відповідні поправки у сумі податку, які стосуються такої особи і перебувають у податковій юрисдикції цієї другої Держави. Будь-яка така поправка буде зроблена тільки відповідно до процедури взаємного узгодження, яка гарантована статтею 26 і пунктом 10 Додаткового Протоколу.

5. Стосовно статті 18 термін "пенсії та інші подібні винагороди, а також будь-яка рента" означає платежі, які не мають контрибуційного характеру.

6. Стосовно пункту 4 статті 10, пункту 4 статті 11, пункту 4 статті 12 і пункту 4 статті 22 останнє речення, записане там, не вважається таким, що протирічить положенням, викладеним у статтях 7 і 14 цієї Конвенції.

7. Стосовно пунктів 1 і 2 статті 19 виплати фізичній особі щодо послуг, наданих Італійському Інституту Зовнішньої Торгівлі (ICE), так само як відповідному українському інституту, покриваються положеннями, що стосуються державної служби.

8. Положення статті 23 цієї Конвенції стосовно оподаткування капіталу і положення підпункту б) пункту 3 статті 24 цієї Конвенції про уникнення подвійного оподаткування стосовно капіталу набувають чинності тільки після введення в Україні податку на майно і після того, як компетентні органи дійдуть до відповідного рішення в ході проведення двосторонніх консультацій.

9. Стосовно пункту 3 статті 25 внутрішні положення про попередження податкових ухилень і уникнення подвійного оподаткування будуть включати положення про обмежене відрахування витрат та інших негативних елементів, що виникають в результаті операцій між підприємствами Договірної Держави і підприємствами, розташованими у другій Договірній Державі.

10. Стосовно пункту 1 статті 26 термін "незалежно від засобів захисту, передбачених національним законодавством" означає, що процедура взаємного узгодження не є альтернативою вирішення спірних питань згідно з національними процедурами, які передуватимуть будь-якому позову, що стосується оцінки податків не у відповідності щодо цієї Конвенції.

11. Положення пункту 3 статті 29 не повинно забороняти компетентним органам Договірних Держав застосовувати шляхом взаємного узгодження іншу практику дозволу на знижки з метою оподаткування, які гарантуються цією Конвенцією.

На засвідчення чого ті, що нижче підписалися, відповідним чином на те уповноважені, підписали цей Додатковий Протокол.

Вчинено у двох примірниках у м. Києві лютого 26 дня 1997 року англійською, українською та італійською мовами, усі тексти автентичні, у разі сумнівів перевага надається англійському тексту.

**За Уряд
України**

**За Уряд
Італійської Республіки**